

REPUBLIKA HRVATSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B

Broj: I Kž-Us 18/2020-6

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E
P R E S U D A

Vrhovni sud Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca Damira Kosa kao predsjednika vijeća, te dr. sc. Zdenka Konjića i Perice Rosandića, kao članova vijeća, uz sudjelovanje više sudske savjetnice - specijalistice Martine Setnik, kao zapisničarke, u kaznenom predmetu protiv optuženog I. K., zbog kaznenog djela iz članka 337. stavka 4. Kaznenog zakona („Narodne novine“, broj 110/97., 27/98. - ispravak, 50/00. - Odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske, 129/00., 51/01., 111/03., 190/03. - Odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske, 105/04., 84/05. - ispravak i 71/06. - dalje: KZ/97.), odlučujući o žalbi Ureda za suzbijanje korupcije i organiziranog kriminaliteta (dalje: USKOK) podnesenoj protiv presude Županijskog suda u Zagrebu od 26. kolovoza 2019. broj K-Us-45/13, u sjednici održanoj 30. studenog 2021., u prisutnosti u javnom dijelu sjednice optuženog I. K. i zz braniteljice optuženika, odvjetnice Lj. B.

presudio je:

Odbija se žalba USKOK-a kao neosnovana i potvrđuje se prvostupanjska presuda.

Obrazloženje

1. Pobijanom presudom Županijskog suda u Zagrebu optuženi I. K. je, na temelju članka 453. točka 3. Zakona o kaznenom postupku („Narodne novine“, broj 152/08., 76/09., 80/11., 91/12., 143/12., 56/13., 145/13., 152/14., 70/17. i 126/19 - dalje: ZKP/08.) oslobođen optužbe da bi na način i pod okolnostima opisanim u izreci presude počinio kazneno djelo zlouporabe položaja i ovlasti iz članka 337. stavak 1. i 4. KZ/97.
2. Na temelju članka 149. stavka 1. ZKP/08. odlučeno je da troškovi kaznenog postupka iz članka 145. stavka 2. ZKP/08. te nužni izdaci optuženika i nužni izdaci i nagrada braniteljice optuženika padaju na teret proračunskih sredstava.
3. Žalbu protiv te presude podnio je USKOK i to zbog bitne povrede odredaba kaznenog postupka te nepotpuno i pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja, s

prijedlogom Vrhovnom sudu Republike Hrvatske da se pobijana presuda ukine i vrati prvostupanjskom sudu na ponovno suđenje pred izmijenjeno vijeće.

4. Optuženi I. K. je putem braniteljice odvjetnice V. D. L. podnio odgovor na žalbu USKOK-a s prijedlogom da se žalba odbije kao neosnovana. U odgovoru na žalbu je zatraženo da se o održavanju sjednice vijeća izvrši optuženika i njegovu braniteljicu.

5. Postupajući prema zahtjevu braniteljice i optuženika iz odgovora na žalbu, u smislu članka 475. stavak 2. ZKP/08., o sjednici vijeća obaviješteni su optuženik, njegova braniteljica te državni odvjetnik. Sjednici su bili nazočni optuženik I. K. te zamjenica braniteljice optuženika odvjetnica Lj. B., dok uredno izviješteni državni odvjetnik sjednici nije nazočio, pa je u odnosu na njega, sukladno članku 475. stavak 4. ZKP/08, sjednica održana u njegovoj odsutnosti.

6. Spis je u skladu s člankom 474. stavkom 1. ZKP/08., dostavljen Državnom odvjetništvu Republike Hrvatske.

7. Žalba nije osnovana.

8. USKOK žalbom upućuje na ostvarenje više vidova bitne povrede odredbi kaznenog postupka iz članka 468. stavak 1. točka 11. ZKP/08. tvrdeći da se zbog toga prvostupanjska presuda ne može valjano ispitati.

9. Ponajprije, u žalbi se tvrdi da je obrazloženje presude nejasno kada se navodi da nije ostvaren kvalificirani oblik terećenog kaznenog djela koji može biti ostvaren samo ako je ostvaren osnovni oblik tog djela iz stavka 1. članka 337. KZ/97., a da prvostupanjski sud navodi da se onda time neće baviti jer da je za taj oblik djela nastupila apsolutna zastara kaznenog postupka. Kako se u presudi nastavno navodi da ipak nije utvrđena radnja optuženika namještanjem natječaja radi pribavljanja neimovinske koristi, žalitelj drži da nije jasno koja obilježja inkriminiranog djela sud nalazi nedokazanim.

9.1. Međutim, nema dvojbe da se upravo iz u žalbi citiranog dijela obrazloženja pobijane presude vidi da prvostupanjski sud ne nalazi dokazanim osnovni oblik kaznenog djela kada navodi da nije bilo nezakonitog postupanja optuženika u cilju da zlouporabom svog položaja osigura posao F. M. d.o.o. i time toj pravnoj osobi pribavi neimovinsku korist, a proračunu M.-a prouzroči štetu. Jasno je, dakle, da sud nije našao dokazanim osnovno djelo, a onda ni kvalifikatornu okolnost - prouzročenje štete velikih razmjera - kao težu posljedicu proizišlu iz tog osnovnog kaznenog djela. Da je u tom pogledu jasan stav prvostupanjskog suda proizlazi i iz njegovog obrazloženja kada navodi „da navedeno proizlazi iz nalaza i mišljenja vještaka M. J. u kojem stoji da nema nikakvih pokazatelja temeljem kojih bi se zaključilo da je poslovanje F. M. d.o.o. u inkriminiranom periodu, po bilo čemu odstupalo od poslovanja ostalih marketinških agencija na tržištu, niti postoje bilo kakvi podaci iz kojih bi se zaključilo da je uslijed takvog poslovanja moguće nastala kakva šteta, a visina koje bi se onda eventualno dalje utvrđivala“. Usput valja navesti kako je pravilnim utvrđenjem, a potom i iznesenim obrazloženjem, prvostupanjski sud očito otklonio i primjenu članka 337. stavak 3.

KZ/97. (kojim se inkriminira pribavljanje imovinske koristi) obzirom da je jasno iznio da nije došlo ni do kakvog pribavljanja imovinske koristi ili štete.

10. Nadalje, a u vezi navodne nejasnoće obrazloženja kojega je iznio prvostupanjski sud o tome koja su obilježja terećenog kaznenog djela ostala nedokazana, valja uputiti da je optuženik terećen da je počinio kvalificirani oblik kaznenog djela iz stavka 4. u vezi stavka 1. članka 337. KZ/97. za koje je propisana i teža kazna, pa je jasno da se sud tijekom postupka morao baviti utvrđenjem osnovnog kao i kvalificiranog oblika, jer inače ne bi bio u mogućnosti odlučiti o osnovnom obliku kaznenog djela, koje se ostvaruje zlouporabom položaja u cilju da se drugom prouzroči šteta, a koje elemente u konkretnom slučaju sud nije utvrdio i upravo je to obrazlagao. U protivnom, značilo bi da je sud mogao odmah, i ne upuštajući se u utvrđivanje eventualne kaznene odgovornosti optuženika za osnovno djelo, protiv optuženika za to kazneno djelo odbiti optužbu zbog nastupa apsolutne zastare kaznenog progona, koja je nedvojbeno (a to niti žalitelj ne dovodi u pitanje) u konkretnom slučaju nastupila i prije podnošenja optužnice (izvorna optužnica podnijeta je 13. lipnja 2013., a zastara kaznenog progona za to osnovno djelo je nastupila, prema činjeničnom opisu radnji najkasnije 05. rujna 2012.) kako se sve to navodi u pobijanoj presudi. Prema tome, tada sud ne bi bio ni u prilici odlučivati o opstojnosti tog kaznenog djela, pa onda ni o njegovom kvalificiranom obliku.

11. Žalbom se, potom, tvrdi da je nejasan stav prvostupanjskog suda u pogledu subjektivnih okolnosti potrebnih za postojanje predmetne inkriminacije, jer da prvostupanjski sud navodi „da je obzirom na optužbu odlučno da li je optuženik I. K., za vrijeme dok je bio ministar unutarnjih poslova namjerno, posao promidžbene kampanje u okviru Nacionalnog programa sigurnosti cestovnog prometa, povjerio trgovačkom društvu F. M. d.o.o., svjestan da se poslovanjem tog društva prikupljanju sredstva za financiranje političke stranke H., te da je s tim ciljem, znajući, da će na taj način za M. nastupiti šteta velikih razmjera, stručnim službama M.-a naložio da taj posao sklope upravo s tim društvom, a ne moguće i nekim drugim, povoljnijima“.

11.1. Iz citiranih navoda žalbe preuzetih iz pobijane presude proizlazi žalbena tvrdnja da je nejasan stav suda o obliku krivnje kojim na strani optuženika treba biti obuhvaćena okolnost nastupa štete velikih razmjera, kao i tvrdnja da je pogrešno definirana namjera, s obzirom da se optuženiku stavlja na teret namjera da pogoduje tvrtki F. M. d.o.o. dodjelom posla uz bezuvjetno prihvaćanje uvjeta njene ponude, bez obzira kakvi oni bili, a što je rezultiralo štetom za proračun M.-a, dok se financiranje spomenute političke stranke može cijeliti kao motiv.

11.2. No, prema ocjeni ovog drugostupanjskog suda, upravo su ovakvi žalbeni navodi međusobno proturječni, jer ako nije jasan stav suda glede oblika krivnje u odnosu na nastup štete velikih razmjera, onda se ne može istovremeno tvrditi da je namjera pogrešno definirana, jer to onda implicira da je stav suda prvog stupnja o obliku krivnje (namjera) ipak jasan, a druga je stvar je li taj stav pravilan ili nije. Pri tome se ni u žalbi izričito ne navodi koji je to oblik krivnje dovoljan za ostvarenje kvalificiranog oblika kaznenog djela u vidu prouzročenja štete velikih razmjera, za koje se optuženik tereti. Istovremeno, žalitelj prešućuje svoju tvrdnju u pogledu navodnog motiva postupanja optuženika da je svoj položaj zloupotrijebio na inkriminirani način upravo znajući da se

poslovanjem tog društva prikupljaju sredstva za potrebe H.-a, dakle namjerno. Usputno valja podsjetiti da počinitelj terećenog kaznenog djela u odnosu na radnju izvršenja - ovdje iskorištavanjem položaja i ovlasti - postupa s namjerom, a pored toga kod njega postoji i ona u zakonu opisana određena namjera da sebi ili drugome pribavi kakvu neimovinsku korist ili drugome prouzroči štetu, pa se dakle osnovno djelo ostvaruje namjerom, a ako je izvršenjem tog osnovnog djela nastupila teža posljedica, počinitelj će za takvu težu posljedice odgovarati samo ako je glede te posljedice postupao s nehajem.

11.3. Budući da sud nije utvrdio da je optuženik zlorabio svoj službeni položaj radnjama opisanim u izreci s namjerom da drugom pribavi neimovinsku korist i prouzroči štetu, što prihvaća i ovaj drugostupanjski sud (a o čemu će nastavno biti i više govora), žalbeni prigovor u pogledu nejasnog ili pogrešnog stava prvostupanjskog suda o obliku krivnje glede teže posljedice ukazuje se posve irelevantnim.

12. Iz istih razloga ukazuje se irelevantnim i prigovor žalbe o proturječnosti presude u dijelu u kojem se navodi da nije nastupila bilo kakva šteta i dijela u kojem se navodi da naplaćene usluge u vrijednosti 143.382,80 kn ipak nisu izvršene. Radi se o običnoj konstataciji suda koja je nesporna jer je od početka bilo poznato da neke usluge od strane F. M. d.o.o. nisu obavljene ali su plaćene. Uz to, navedeni iznos uključen je u ukupan iznos od 958.565,00 kn koji je F. M. d.o.o. fakturirala M.-u i za koji optužba tvrdi da je neopravdano visok, jer da se isti posao mogao nabaviti za 705.213,17 kn, pa je dakle od optužbe jednako tretiran kao i usluge koje su izvršene, te uključen i u ukupnu štetu od 253.351,83 kn koja bi, prema optužbi, bila ostvarena radnjama opisanim u alineji a) izreke, kao i u ukupnu „štetu velikih razmjera“, koje sud prvog stupnja nije utvrdio. Stoga, drugačije izdvojeno ili samostalno tretiranje tog iznosa kao „objektivne štete“ koji je plaćen u okviru iste fakture s izvršenim uslugama i koji je od početka prikazan u ukupnoj šteti, pravno nije moguće. Prema navedenom, ne može se raditi ni o proturječnosti presude glede navedenog iznosa.

13. Ovaj drugostupanjski sud drži da nisu prihvatljive ni žalbene tvrdnje da je presuda nerazumljiva u dijelu pravne ocjene pisanog nalaza i mišljenja vještaka K. A. kao „pomoćnog sredstva“ jer da se radi o pojmu koji nije poznat u Zakonu o kaznenom postupku, a u konkretnom slučaju da je i nejasan njegov procesni status osobito zato što sadrži dijametralno suprotan zaključak o predmetu vještačenja u odnosu na nalaz i mišljenje drugog vještaka i to M. J. na kojem sud temelji svoj zaključak o nepostojanju štete velikih razmjera.

13.1. Točno je da pojam „pomoćno sredstvo“ nije zakonom definiran pojam, ali nije nepoznat u pravnoj teoriji ni sudskoj praksi, a da očito nije nepoznat ni žalitelju vidi se iz žalbenog navoda (stranica 6 žalbe) u kojem se zalaže za čitanje nalaza i mišljenja vještaka za marketing i tržište iz drugog predmeta kako bi se u ovom predmetu usporedio sa vještačenjem M. J., i pri tome imalo karakter „pomoćnog sredstva“. Nadalje, očito je da je stajalište prvostupanjskog suda u konkretnom predmetu o značenju pojma „pomoćno sredstvo“ određeno u odnosu na nalaz i mišljenje vještaka K. A., nakon što je isti rješenjem suda od 18. veljače 2019. izuzet tj. otklonjen od obavljanja vještačenja u ovom predmetu zbog sumnje u njegovu pristranost.

13.2. Naime, budući da pravne posljedice takve odluke nastupaju odmah i da se odnose na sve radnje navedenog vještaka koje više ne mogu imati procesnu vrijednost niti se na istima može zasnivati sudska odluka, to je jasno da se prethodno obavljeno vještačenje od strane navedenog vještaka više ne može koristiti u postupku, ali da ono može biti „putokaz“ ili osnov za odluku o potrebi provođenja novog vještačenja, pa dakle u tom kontekstu treba i tumačiti izraz „pomoćno sredstvo“. Isto tako, po pravilnom stajalištu prvostupanjskog suda koje prihvaća i ovaj sud drugog stupnja - da iz naprijed navedenih razloga vještak K. A. nije više procesni subjekt te da, s tim u svezi, provedeno vještačenje nema procesnu vrijednost niti se u postupku može cijeliti kao dokaz, osnovan je i konačan zaključak suda da postoji samo jedno marketinško vještačenje i to ono obavljeno po vještaku M. J., koje je mjerodavno, a ne dva (k tome i oprečna) vještačenja, kako to drži USKOK.

14. Iz svih navedenih razloga, suprotno stajalištu žalitelja, nije ostvaren niti jedan vid bitne povrede odredaba kaznenog postupka iz članka 468. stavka 1. točke 11. ZKP/08. na koje upućuje USKOK, a ispitujući pobijanu presudu u smislu članka 476. stavak 1. točka 1. ZKP/08. ovaj sud drugog stupnja nije našao da bi u presudi bile ostvarene neke druge bitne povrede odredbi kaznenog postupka na koje pazi po službenoj dužnosti. Stoga žalba USKOK-a zbog bitne povrede odredaba kaznenog postupka nije osnovana.

15. U odnosu na žalbenu osnovu pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjenično stanja žalitelj ponajprije tvrdi da odlučna činjenica u vidu nastale štete kao posljedice inkriminiranog poslovanja M.-a i F. M. d.o.o. nije uopće utvrđena, pa da je činjenično stanje u tom dijelu ostalo nepotpuno utvrđeno, dok je prihvaćanjem od strane prvostupanjskog suda nalaza vještaka M. J. ta okolnost i pogrešno utvrđena.

16. Naime, prigovara se da je vještak M. J. glede utvrđivanja tržišnih cijena korištenih usluga između M.-a i F. M. d.o.o. primijenio pogrešnu i neprimjenjivu metodologiju, da se u donošenju svojih zaključaka upuštao u pravnu ocjenu, a što sve dovodi, prema stavu žalitelja, njegovo vještačenje u ozbiljnu sumnju. Pri tome se USKOK poziva na nalaz vještaka za marketing i tržište Đ. H. koji je sačinjen u drugom predmetu (K-85/2014) protiv drugog optuženika (M. C.) u kojem je inkriminiran poslovni odnos H.-a i F. M. d.o.o. iz istog razdoblja, a koji je dijelom prepisan u vještačenju M. J., a dijelom se posve razlikuje, iako se zasniva na istim pokazateljima, pri čemu je korištena ista metodologija.

17. U žalbi se nadalje navodi da je sud neosnovano prihvatio očitovanje vještaka M. J. da se on ne može izjašnjavati o vještačenju drugog vještaka iz drugog predmeta, iako bi ono, po navodima žalbe, „kao pomoćno sredstvo“ trebalo samo poslužiti za ocjenu vjerodostojnosti nalaza i mišljenja M. J. koji je dat u ovom predmetu. Međutim, žalitelj tvrdi kako se usprkos tome, vještak M. J. upustio u ocjenu vještačenja za knjigovodstvo i financije, obavljenog po vještaku Z. R., a to je isključivo zadatak suda.

18. Suprotno svim citiranim žalbenim navodima, ovaj sud drugog stupnja drži da je pravilno sud prvog stupnja u cijelosti prihvatio nalaz i mišljenje vještaka M. J. i na temelju istog donio pravilan zaključak da radnjama u izreci za koje se optuženik tereti

da ih je zluporabom svoje ovlasti naređivao nije prouzročena nikakva šteta za proračun M.-a i to je valjano obrazložio.

19. Osim toga, radi se o ponovljenim prigovorima koje je žalitelj isticao i tijekom ispitivanja vještaka M. J. na raspravi, koje je sud otklonio i za to u presudi iznio prihvatljive razloge, a iznio je i prihvatljive te opširne razloge iz kojih je, nakon odbijanja prigovora, prihvatio nalaz i mišljenje navedenog vještaka, pa se žalitelj radi nepotrebnog ponavljanja na te razloge i upućuje.

20. Budući da se mišljenje navedenog vještaka temelji na nalazu koji sadrži sve elemente koji jesu ili nisu uzeti u obzir i iz kojih razloga, kako to i zahtijevaju pravila struke i budući da sud prvog stupnja, ocjenjujući navedeni nalaz i mišljenje po slobodnoj ocjeni, kao svaki drugi dokaz, u istom nije našao nikakve proturječnosti, nelogičnosti ili manjkavosti, a koje ne nalazi ni ovaj sud drugog stupnja, to nema nikakvog razloga da se ocjena suda prvog stupnja glede pravilnosti i potpunosti navedenog vještačenja, ne prihvati. Slijedom toga, nije bilo nikakve potrebe za provođenjem novog marketinškog vještačenja u pogledu kojeg je pravilno i odbijen prijedlog žalitelja koji se temeljio na tvrdnji da je navedeno vještačenje proturječno vještačenju iste vrste koje je obavio vještak K. A.

21. Kako žalitelj i u žalbi ustraje u tvrdnji da su u ovom kaznenom postupku provedena dva marketinška vještačenja (po vještaku K. A. i vještaku M. J.) s potpuno oprečnim nalazima i mišljenjima o istoj stvari te da su u žalbi navedeni i razlozi zbog kojih se pobija rješenje suda prvog stupnja od 18. veljače 2019. o otklonu vještaka K. A., tvrdeći da za otklon uopće nije bilo razloga, potrebno je očitovati se i o tim žalbenim tvrdnjama.

21.1. Tako ovaj sud drugog stupnja nalazi da su životni i logični razlozi kojima se rukovodio sud prvog stupnja kada je odlučio vještaka K. A. otkloniti od njegovog daljnjeg sudjelovanja kao vještaka u ovom kaznenom postupku. Naime, kod postojanja nespornih činjenica koje je u svom iskazu na raspravi održanoj 22. studenog 2018. potvrdio i sam vještak A., a to je da je u inkriminirano vrijeme istupao u medijima i objavljivao tekstove u vezi poslovanja F. M. d.o.o., da je i autor kolumne u J. I. naslova „...“ u kojem se, između ostalog, navodi da je ono „što je obilježilo prošlu godinu (2011.) u oglašavanju, što možemo izdvojiti kao paradigmu, izvjesnu aferu F. M. - ona je paradigma stanja u kojem jesmo, kako oglašavanja tako i ekonomije. Dakle, ne vidi se ni izlaz ni rješenje“, te da je u to vrijeme bio član više društava koja su bila konkurentna društvu F. M. d.o.o., onda su to i po ocjeni ovog drugostupanjskog suda, razlozi koji mogu izazvati sumnju u pristranost navedenog vještaka, neovisno o tome što se radi o osobi koja je takav javni stav iznijela kao ekspert za tržišnu komunikaciju i marketing, na temelju podataka koji nisu šire poznati. Pri tome je jasno da nije potrebno da ta nepristranost uopće dođe do izražaja, već je dovoljno da se pojavi sama sumnja u nepristranost (kao što je to u konkretnom slučaju), dok okolnosti koje mogu biti osnov za zaključak o postojanju takve sumnje mogu biti nebrojene i procjenjuju se od slučaja do slučaja, zbog čega ih zakon ni primjerice ne navodi. Kako su ujedno te okolnosti polivalentne, to znači da jedna okolnost u jednom slučaju može izazvati sumnju u nepristranost, a ta ista okolnost u drugom slučaju, tj. u drugim uvjetima i okolnostima, takvu sumnju neće izazvati.

22. Stoga, budući da je odluka prvostupanjskog suda o otklonu vještaka K. A. u svemu pravilna, pravilno je i stajalište prvostupanjskog suda da se pisani nalaz i mišljenje navedenog vještaka kao i njegov iskaz na raspravi na kojoj se i očitovao o razlozima iz prijedloga obrane za njegov otklon, a koji čine cjelinu, ne mogu koristiti u postupku jer je to procesna smetnja proizišla iz činjenice da je ovaj vještak otklonjen od obavljanja vještačenja u ovom predmetu.

23. U odnosu na daljnje navode žalbe da je optuženiku bilo poznato da se sredstvima F. M. d.o.o. financira politička stranka H. i da je to bio njegov isključivi motiv namještanja poslova F. M. d.o.o., treba navesti da okolnost što je optuženik iskazao da mu je M. B. prenio zahtjev tadašnjeg premijera S. da bi bilo dobro da poslove promidžbe radi F. M. d.o.o., samo po sebi, a i u kontekstu svih ostalih dokaza, ne znači da se radi o voljnom namještanju poslova toj firmi od strane optuženika kao ministra. Ovo pogotovo kada se uzme u obzir da i za žalitelja nije sporno da je zaključivanju poslovne suradnje između M.-a i F. M. d.o.o. prethodila zakonita procedura, da je u postupcima nabave primijenjena nabava izravnom pogodbom, što je omogućavao tada važeći Zakon o javnoj nabavi, a u kojoj nabavi su odlukom optuženika kao ministra sudjelovala i odlučivala stručna povjerenstva za nabavu koja su onda stručnim službama predlagala ugovaranje poslovnih odnosa sa F. M. d.o.o.

23.1. Iz iskaza u postupku saslušanih brojnih svjedoka, osobito članova povjerenstava gotovo suglasno proizlazi da su povjerenstva samostalno radila i donosila odluke o prijedlogu da se prihvati ponuda F. M. d.o.o. kao najboljeg ponuđača sa najniže ponuđenim cijenama i dostavljenom cjelokupnom traženom dokumentacijom. Iako u žalbi analizirani sadržaj materijalne dokumentacije i dijelovi iskaza svjedokinje N. B. i svjedokinje A. L. P. donekle ukazuju na međusobni dogovor ponuditelja inače dobavljača F. M. d.o.o. oko cijena ponuda te okolnosti nisu relevantne imajući u vidu već ranije izložena pravilna utvrđenja prvostupanjskog suda kako u konkretnom slučaju nije nastala nikakva šteta. Jednako tako, niti izvjesna zainteresiranost optuženika za ubrzanje postupka nabave i osiguranje sredstava za plaćanje obavljenih poslova samo za sebe, a pogotovo sagledano u kontekstu svega naprijed utvrđenog i izloženog, nije dovoljno za zaključak o postojanju kaznene odgovornosti optuženika za terećeno kazneno djelo.

24. Temeljem svega iznesenog, nije osnovana žalba USKOK-a niti zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja.

25. Slijedom iznijetoga, i budući da ispitivanjem prvostupanjske presude nisu nađene druge povrede zakona na koje ovaj drugostupanjski sud, u skladu s odredbom članka 476. stavka 1. ZKP/08., pazi po službenoj dužnosti, odlučeno je, na temelju članka 482. ZKP/08., kao u izreci ove presude.

Zagreb, 30. studenog 2021.

Predsjednik vijeća:
Damir Kos, v.r.